Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

26. siječnja 2017.*

„Žalba – Damping – Provedbena uredba (EU) br. 501/2013 – Uvoz bicikala poslanih iz Indonezije, Malezije, Šri Lanke i Tunisa – Proširenje konačne antidampinške pristojbe uvedene na uvoz bicikala podrijetlom iz Narodne Republike Kine na taj uvoz – Uredba (EZ) br. 1225/2009 – Članak 13. – Izbjegavanje mjera – Članak 18. – Nesuradnja – Dokaz – Skup podudarajućih indicija“

U spojenim predmetima C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P,

povodom triju žalbi na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesenih 27. svibnja, 29. svibnja odnosno 1. lipnja 2015.,

Maxcom Ltd, sa sjedištem u Plovdivu (Bugarska), koji zastupaju L. Ruessmann, *avocat*, i J. Beck, *solicitor*,

žalitelj,

a druge stranke postupka su:

Chin Haur Indonesia, PT, sa sjedištem u Tangerangu (Indonezija), koji zastupaju T. Müller-Ibold, *Rechtsanwalt*, i F.-C. Laprévote, *avocat*,

tužitelj u prvostupanjskom postupku,

Vijeće Europske unije, koje je u početku zastupao S. Boelaert, a zatim H. Marcos Fraile i B. Driessen, u svojstvu agenata, uz asistenciju R. Bierwagena i C. Hippa, *Rechtsanwälte*,

tuženik u prvostupanjskom postupku,

Europska komisija, koju zastupaju J.-F. Brakeland i M. França, u svojstvu agenata,

intervenijent u prvostupanjskom postupku (C-247/15 P),

i

Europska komisija, koju zastupaju J.-F. Brakeland i M. França, u svojstvu agenata,

žalitelj,

a druge stranke postupka su:

* * Jezik postupka: engleski

Chin Haur Indonesia, PT, sa sjedištem u Tangerangu (Indonezija), koji zastupaju T. Müller-Ibold, *Rechtsanwalt*, i F.-C. Laprévote, *avocat*,

tužitelj u prvostupanjskom postupku,

Vijeće Europske unije, koje je u početku zastupao S. Boelaert, a zatim H. Marcos Fraile i B. Driessen, u svojstvu agenata, uz asistenciju R. Bierwagena i C. Hippa, *Rechtsanwälte*,

tuženik u prvostupanjskom postupku,

Maxcom Ltd, sa sjedištem u Plovdivu (Bugarska), koji zastupaju L. Ruessmann, *avocat*, i J. Beck, *solicitor*,

intervenijent u prvostupanjskom postupku (C-253/15 P),

i

Vijeće Europske unije, koje je u početku zastupao S. Boelaert, a zatim H. Marcos Fraile i B. Driessen, u svojstvu agenata, uz asistenciju R. Bierwagena i C. Hippa, *Rechtsanwälte*,

žalitelj,

a druge stranke postupka su:

Chin Haur Indonesia, PT, sa sjedištem u Tangerangu, koji zastupaju T. Müller-Ibold, *Rechtsanwalt*, i F.-C. Laprévote, *avocat*,

tužitelj u prvostupanjskom postupku,

Europska komisija, koju zastupaju J.-F. Brakeland i M. França, u svojstvu agenata,

intervenijent u prvostupanjskom postupku,

Maxcom Ltd, sa sjedištem u Plovdivu, koji zastupaju L. Ruessmann, *avocat*, i J. Beck, *solicitor*,

intervenijent u prvostupanjskom postupku (C-259/15 P),

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: T. von Danwitz, predsjednik vijeća, E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (izvjestiteljica) i C. Lycourgos, suci,

nezavisni odvjetnik: P. Mengozzi,

tajnik: V. Giacobbo-Peyronnel, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 2. lipnja 2016.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 22. rujna 2016.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojim žalbama Maxcom Ltd, Vijeće Europske unije i Europska komisija zahtijevaju ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 19. ožujka 2015., Chin Haur Indonesia/Vijeće (T-412/13, u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2015:163), kojom je on poništio članak 1. stavke 1. i 3. Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 501/2013 od 29. svibnja 2013. o proširenju konačne antidampinške pristojbe uvedene Provedbenom uredbom (EU) br. 990/2011 na uvoz bicikala podrijetlom iz Narodne Republike Kine na uvoz bicikala poslanih iz Indonezije, Malezije, Šri Lanke i Tunisa, bez obzira na to imaju li deklarirano podrijetlo iz Indonezije, Malezije, Šri Lanke i Tunisa ili nemaju (SL 2013., L 153, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 126., str. 274., u daljnjem tekstu: sporna uredba), u dijelu u kojem se odnosi na Chin Haur Indonesia, PT (u daljnjem tekstu: Chin Haur).

Pravni okvir

2 Odredbe kojima se uređuje primjena antidampinških mjera Europske unije i koje su bile na snazi u vrijeme nastanka činjenica u glavnom postupku nalazile su se u Uredbi Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 2009., L 343, str. 51. i ispravak u SL-u 2010., L 7, str. 22.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202.), kako je izmijenjena Uredbom (EU) br. 1168/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. (SL 2012., L 344, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 118., str. 277., u daljnjem tekstu: osnovna uredba).

3 Članak 13. te uredbe, pod naslovom „Izbjegavanje mjera”, glasio je:

„1. Antidampinške pristojbe uvedene prema ovoj Uredbi mogu se proširiti i na uvoze iz trećih zemalja istovjetnih proizvoda, bilo [neznatno] modificiranih ili ne, ili na uvoze [neznatno] modificiranih istovjetnih proizvoda iz zemlje na koju se mjere primjenjuju ili na njihove dijelove, ako se mjere koje su na snazi izbjegavaju. Antidampinške pristojbe, koje ne prelaze preostalu antidampinšku pristojbu uvedenu u skladu s člankom 9. stavkom 5., mogu se proširiti na uvoze iz društava koja koriste pojedinačne pristojbe u zemljama na koje se mjere primjenjuju, ako se mjere koje su na snazi izbjegavaju. [Izbjegavanje] mjera definira se kao promjena strukture trgovine između trećih zemalja i Zajednice ili između pojedinačnih društava u zemlji na koju se mjere primjenjuju i Zajednice, a koja proizlazi iz prakse, obrade ili rada za koji ne postoji dostatni valjani uzrok ili ekonomska opravdanost osim uvođenja pristojbe, a ako postoji dokaz o šteti ili da su preostali učinci pristojbe narušeni u smislu cijena i/ili količina istovjetnog proizvoda i ako postoji dokaz o dampingu u odnosu na uobičajene vrijednosti koje su ranije uspostavljene za istovjetni proizvod, ako je potrebno u skladu s odredbama članka 2.

Praksa, obrada ili rad iz prvog podstavka, između ostalog, uključuju neznatnu modifikaciju dotičnog proizvoda kako bi on dobio drugi carinski broj, a na koji se obično ne primjenjuju mjere, pod uvjetom da modifikacija ne mijenja njegova osnovna obilježja, slanje proizvoda na koji se primjenjuju mjere preko trećih zemalja, reorganizaciju strukture i kanala prodaje u zemlji na koju se primjenjuju mjere od strane izvoznika i proizvođača kako bi se po mogućnosti njihovi proizvodi izvozili u Zajednicu putem proizvođača koji koriste pojedinačnu stopu pristojbe koja je niža od one koja se primjenjuje na proizvode proizvođača i, u okolnostima navedenim u stavku 2., sklapanje dijelova postupcima sklapanja u Zajednici ili u trećoj zemlji.

2. Smatra se da se postupkom sklapanja u Zajednici ili u trećoj zemlji izbjegavaju mjere koje su na snazi ako:

(a) [je] postupak […] započeo ili je bitno [pojačan] od, ili neposredno prije pokretanja antidampinškog ispitnog postupka, a dijelovi za sklapanje su iz zemlje na koju se primjenjuju mjere;

(b) dijelovi predstavljaju 60% ili više od ukupne vrijednosti dijelova sastavljenih proizvoda, osim što se u niti jednom slučaju ne smatra izbjegavanjem mjera […] kada dodana vrijednost na dijelovima, tijekom postupka sastavljanja ili dovršavanja, predstavlja više od 25% troškova proizvodnje; i

(c) [su] preostali učinci pristojbe […] narušeni u smislu cijena i/ili količina sastavljenih istovjetnih proizvoda i postoji dokaz o dampingu u odnosu na uobičajene vrijednosti ranije utvrđene za istovjetne ili slične proizvode.

3. Ispitni postupak pokreće se prema ovom članku na inicijativu Komisije, na zahtjev države članice ili zainteresirane stranke na temelju dostatnih dokaza o čimbenicima utvrđenim u stavku 1. Postupci se pokreću nakon savjetovanja sa Savjetodavnim odborom, na temelju uredbe Komisije koja također može sadržavati uputu carinskim tijelima da uvoz uvjetuju evidentiranjem sukladno članku 14. stavku 5. ili traženjem jamstava. Komisija provodi ispitni postupak, a u kojem joj mogu pomagati carinska tijela te koji završava u roku od devet mjeseci. Ako konačno utvrđene činjenice opravdavaju produljenje mjera, produljuje ih Vijeće na temelju prijedloga Komisije nakon konzultacija sa Savjetodavnim odborom. Vijeće donosi prijedlog, osim ako ne odluči, običnom većinom, odbiti prijedlog, u roku od mjesec dana od podnošenja prijedloga Komisije. Produljenje stupa na snagu na datum kada je evidentiranje prema članku 14. stavku 5. postalo obvezno ili na datum kada se traže jamstva. Relevantne postupovne odredbe ove Uredbe o pokretanju i vođenju ispitnog postupka primjenjuju se u skladu s ovim člankom.

4. Uvozi ne podliježu evidentiranju prema članku 14. stavku 5. ili mjerama, ako njima trguju trgovačka društva koja koriste izuzeća. Zahtjevi za izuzeća, valjano potkrijepljeni dokazima, dostavljaju se u rokovima uspostavljenima uredbom Komisije koja pokreće ispitni postupak. Ako se praksa, obrada ili rad za izbjegavanje mjera odvija izvan Zajednice, proizvođačima dotičnog proizvoda koji mogu dokazati da nisu povezani s proizvođačem na kojega se primjenjuju mjere i za koje se utvrdi da nisu uključeni u izbjegavanje mjera, kako je definirano u stavcima 1. i 2., mogu se odobriti izuzeća. Ako se praksa, postupak ili rad za izbjegavanje mjera odvija unutar Zajednice, uvoznicima koji mogu dokazati da nisu povezani s proizvođačima na koje se primjenjuju mjere, mogu se odobriti izuzeća.

Izuzeća se odobravaju odlukom Komisije nakon savjetovanja sa Savjetodavnim odborom ili odlukom Vijeća koje uvodi mjere, i ona ostaju na snazi tijekom razdoblja i pod uvjetima koji su u njoj navedeni.

[...]”

4 Članak 18. navedene uredbe predviđao je:

„1. U slučajevima u kojima zainteresirana stranka odbija pristup ili na neki drugi način ne pruža potrebne podatke u rokovima iz ove Uredbe, ili ako znatno ometa ispitni postupak, privremeni ili konačni nalazi, pozitivni ili negativni, mogu se donijeti na temelju raspoloživih podataka.

[...]

6. Ako zainteresirana stranka ne surađuje, ili surađuje samo djelomično tako da se time relevantni podaci uskraćuju, rezultati mogu biti manje povoljni za stranku nego da je surađivala.”

Okolnosti spora i sporna uredba

5 Okolnosti spora iznesene su u točkama 1. do 28. pobijane presude. Za potrebe ovog postupka mogu se iznijeti na sljedeći način.

6 Dana 14. kolovoza 2012. Komisija je zaprimila pritužbu koju je podnijelo Europsko udruženje proizvođača bicikala (EBMA) u ime triju proizvođača bicikala iz Unije kojom se od nje traži da istraži moguće izbjegavanje, uvozom bicikala iz Indonezije, Malezije, Šri Lanke i Tunisa, antidampinških mjera uvedenih Provedbenom uredbom Vijeća (EU) br. 990/2011 od 3. listopada 2011. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz bicikala podrijetlom iz Narodne Republike Kine nakon revizije nakon isteka mjera prema članku 11. stavku 2. Uredbe (EZ) br. 1225/2009 (SL 2011., L 261, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 119., str. 270.).

7 Dana 25. rujna 2012. Komisija je donijela Uredbu (EU) br. 875/2012 o pokretanju ispitnog postupka zbog mogućeg izbjegavanja antidampinških mjera uvedenih Provedbenom uredbom br. 990/2011 za uvoz bicikala poslanih iz Indonezije, Malezije, Šri Lanke i Tunisa, bez obzira na to imaju li deklarirano podrijetlo iz Indonezije, Malezije, Šri Lanke i Tunisa ili nemaju, i uvjetovanju tog uvoza evidentiranjem (SL 2012., L 258, str. 21.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202.).

8 Komisija je 26. rujna 2012. obavijestila Chin Haur, društvo sa sjedištem u Indoneziji koje izvozi bicikle u Uniju, o pokretanju tog ispitnog postupka te mu dostavila obrazac za izuzeće na temelju članka 13. stavka 4. osnovne uredbe. Chin Haur trebao je odgovoriti na taj obrazac najkasnije do 2. studenoga 2012. Svoj odgovor dostavio je Komisiji 5. studenoga 2012. Nakon zahtjeva te institucije, Chin Haur je 3. i 4. prosinca 2012. dostavio dodatne dokumente uz taj odgovor.

9 Komisija je 6. i 7. prosinca 2012. obavila posjet radi provjere u Chin Haurovim poslovnim prostorijama. Tom je prilikom potonji Komisiji podnio revidirani odgovor na obrazac za izuzeće.

10 Komisija je 28. siječnja 2013. obavijestila Chin Haur o svojoj namjeri da primijeni članak 18. osnovne uredbe. Chin Haur je u pogledu toga podnio očitovanja 4. veljače 2013.

11 Dana 21. ožujka 2013. Komisija je Chin Hauru, kao i indonezijskim i kineskim vlastima, uputila dokument s općim podacima koji predstavljaju njezine zaključke o postupcima pretovara i sklapanja uz obavijest o namjeri predlaganja proširenja antidampinških mjera uvedenih na uvoz bicikala podrijetlom iz Kine na uvoz bicikala podrijetlom iz Indonezije. Ta je institucija tim dokumentom također odbila zahtjev za izuzeće društva Chin Haur, među ostalim, zbog nepouzdanosti dostavljenih podataka.

12 Vijeće je 29. svibnja 2013. donijelo spornu uredbu.

13 U uvodnim izjavama 28. do 33. te uredbe Vijeće je u biti navelo da, kad je riječ o stupnju suradnje indonezijskih društava, među četirima indonezijskim trgovačkim društvima koja su dostavila zahtjev za izuzeće u skladu s člankom 13. stavkom 4. osnovne uredbe, samo se za tri smatralo da surađuju, a nalazi u vezi s četvrtim društvom stoga su se temeljili na dostupnim činjenicama u skladu s člankom 18. osnovne uredbe.

14 U uvodnoj izjavi 58. te uredbe Vijeće je zaključilo da postoji promjena strukture trgovine između Indonezije i Unije u smislu članka 13. stavka 1. osnovne uredbe.

15 U uvodnim izjavama 59. do 67. sporne uredbe Vijeće je analiziralo prirodu praksi izbjegavanja mjera zbog te promjene strukture trgovine između trećih zemalja i Unije.

16 Kad je riječ o praksi pretovara, u uvodnim izjavama 61., 62. i 64. navodi se:

„(61) Za tri od četiri trgovačka društva koja surađuju na početku ispitni postupak nije otkrio praksu pretovara.

(62) Što se tiče četvrtog trgovačkog društva, kako je navedeno gore u uvodnim izjavama od 29. do 33., primjena članka 18. osnovne uredbe bila je opravdana. Ispitni postupak pokazao je da to trgovačko društvo nije posjedovalo dovoljno opreme da bi opravdalo svoj obujam izvoza u Uniju tijekom [referentnog razdoblja], u nedostatku bilo kakvog drugog opravdanja, može se zaključiti da je to trgovačko društvo bilo uključeno u prakse izbjegavanja mjera putem pretovara.

[...]

(64) Stoga, u svjetlu promjene strukture trgovine utvrđene gore u uvodnoj izjavi 58. između Indonezije i Unije u smislu članka 13. stavka 1. osnovne uredbe, nalaza jednog indonezijskog trgovačkog društva kako je navedeno gore u uvodnoj izjavi 61., i činjenice da se nisu javili i surađivali svi indonezijski proizvođači izvoznici, potvrđuje se postojanje pretovara proizvoda kineskog podrijetla preko Indonezije."

17 U uvodnim izjavama 65. do 67. te uredbe Vijeće je navelo da nije utvrđeno postojanje postupaka sklapanja u smislu članka 13. stavka 1. osnovne uredbe.

18 U uvodnim izjavama 92., 96. i 102. iste uredbe Vijeće je utvrdilo, kao prvo, da ne postoji drugi valjan razlog ili ekonomska opravdanost pretovara i postupaka sklapanja osim izbjegavanja postojećih mjera, kao drugo, narušavanje preostalog učinka tih mjera i, kao treće, postojanje dampinga u odnosu na prethodno utvrđenu uobičajenu vrijednost.

19 U tim okolnostima, Vijeće je u uvodnoj izjavi 115. sporne uredbe zaključilo da postoji izbjegavanje mjera, u smislu članka 13. stavka 1. osnovne uredbe, pretovarom preko Indonezije.

20 U skladu s člankom 1. stavkom 1. sporne uredbe, konačna antidampinška pristojba od 48,5%, predviđena u članku 1. stavku 2. Provedbene uredbe br. 990/2011, proširena je na uvoz bicikala poslanih iz Indonezije, bez obzira na to imaju li deklarirano podrijetlo iz te zemlje. Članak 1. stavak 3. te uredbe propisuje naplatu pristojbe proširene na taj isti uvoz evidentiran u skladu s Uredbom br. 875/2012.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

21 Zahtjevom podnesenim tajništvu Općeg suda 9. kolovoza 2013. Chin Haur podnio je tužbu za poništenje članka 1. stavaka 1. i 3. sporne uredbe u dijelu u kojem se odnosi na njega.

22 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 17. listopada 2013. Komisija je zatražila intervenciju u potporu zahtjevu Vijeća. Predsjednik sedmog vijeća Općeg suda prihvatio je zahtjev za intervenciju rješenjem od 11. studenoga 2013.

23 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 19. ožujka 2014. društvo Maxcom zatražilo je intervenciju u potporu zahtjevu Vijeća. Sedmo vijeće Općeg suda prihvatilo je taj zahtjev rješenjem od 16. srpnja 2014.

24 U prilog tužbi za poništenje Chin Haur je istaknuo tri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temeljio se na povredi članka 13. stavka 1. i članka 18. stavka 1. osnovne uredbe. Prvim dijelom tog tužbenog razloga Chin Haur je osporavao zaključak Vijeća da postoji promjena strukture trgovine. Drugim dijelom tog tužbenog razloga on je doveo u pitanje utvrđenje Vijeća, među ostalim u uvodnoj izjavi 62. sporne uredbe, koja se odnosi na obavljanje pretovara. Drugi tužbeni razlog temeljio se na povredi članka 18. osnovne uredbe, načela proporcionalnosti i obveze obrazlaganja te je bio usmjeren protiv nalaza Vijeća o Chin Haurovoj nesuradnji. Treći tužbeni razlog temeljio se na povredi članka 13. stavka 1. te uredbe i načela jednakog postupanja. Bio je usmjeren na nalaze Vijeća u vezi s postojanjem dampinga.

25 Vijeće je, sa svoje strane, dovelo u pitanje dopuštenost tužbe za poništenje u cijelosti.

26 Pobijanom presudom Opći sud odbio je argumente Vijeća koji se odnose na dopuštenost tužbe. U pogledu merituma odbio je kao neosnovane prvi dio prvog razloga i drugi i treći razlog koje je Chin Haur istaknuo u prilog svojoj tužbi.

27 S druge strane, prihvatio je drugi dio prvog tužbenog razloga. U prilog tom dijelu Chin Haur je istaknuo tri prigovora. Kad je riječ o prvom prigovoru, koji se temelji na pogrešci u ocjeni koja se odnosi na uvodnu izjavu 62. sporne uredbe, Opći je sud, kao prvo, u točkama 81. do 94. pobijane presude analizirao činjenice i dokaze koje je dostavio Chin Haur tijekom ispitnog postupka. Zaključio je da se na temelju tih činjenica i dokaza ne može dokazati da je stvarno bio izvoznik bicikala indonezijskog podrijetla ili da je ispunjavao kriterije predviđene u članku 13. stavku 2. osnovne uredbe.

28 Kao drugo, Opći je sud u točkama 95. do 103. te presude ispitao činjenice i dokaze kojima je raspolagalo Vijeće i na temelju kojih je zaključilo da je postojao pretovar. U točkama 95. i 104. te presude zaključio je da na temelju tih elemenata ta institucija nije raspolagala dovoljnim naznakama da bi mogla izričito zaključiti, u uvodnoj izjavi 62. sporne uredbe, da Chin Haur nije raspolagao dovoljnim proizvodnim kapacitetima u pogledu obujma izvoza u Uniju ni, prema tome, da je bio uključen u pretovar. S tim u vezi, Opći je sud u točki 103. iste presude naveo da, iako Chin Haur nije uspio dokazati da je stvarno proizvođač bicikala podrijetlom iz Indonezije ili da odgovara kriterijima iz članka 13. stavka 2. osnovne uredbe, iz toga ne može proizlaziti da je sudjelovao u pretovaru.

29 Kao treće, u točki 105. pobijane presude Opći sud naveo je da doista nije bilo moguće isključiti da je – među svim praksama, postupcima ili djelovanjima za koja ne postoji dostatan valjan uzrok ili ekonomska opravdanost osim prvotnog uvođenja antidampinške pristojbe, u smislu članka 13. stavka 1. drugog podstavka osnovne uredbe – Chin Haur obavljao pretovar. Međutim, prema mišljenju Općeg suda, činjenica da tužitelj nije mogao dokazati da je stvarno indonezijski proizvođač bicikala ili da odgovara uvjetima iz članka 13. stavka 2. osnovne uredbe ne dopušta Vijeću da automatski zaključi da je Chin Haur obavljao pretovar, s obzirom na to da takva mogućnost ne proizlazi ni iz osnovne uredbe ni iz sudske prakse.

30 Opći sud stoga je utvrdio da valja prihvatiti drugi dio prvog tužbenog razloga, a da o drugim prigovorima koje je istaknuo Chin Haur ne treba raspravljati.

31 Slijedom toga, Opći sud poništio je članak 1. stavke 1. i 3. u dijelu u kojem se odnosi na Chin Haur.

Zahtjevi stranaka i postupak pred Sudom

32 Žalbom u predmetu C-247/15 P Maxcom od Suda zahtijeva da:

— ukine pobijanu presudu u dijelu u kojem se odnosi na drugi dio prvog tužbenog razloga;

— u potpunosti odbije prvi tužbeni razlog koji je Chin Haur istaknuo pred Općim sudom i

— naloži Chin Hauru snošenje troškova koje je Maxcom imao u vezi sa žalbom i svojom intervencijom pred Općim sudom.

33 Žalbom u predmetu C-253/15 P Komisija od Suda zahtijeva da:

— ukine pobijanu presudu, odbije tužbu iz prvostupanjskog postupka i naloži Chin Hauru snošenje troškova i

— podredno, vrati predmet Općem sudu na ponovno odlučivanje, a o troškovima obaju postupaka odluči naknadno.

34 Žalbom u predmetu C-259/15 P Vijeće od Suda zahtijeva da:

— ukine pobijanu presudu, odbije tužbu iz prvostupanjskog postupka i naloži Chin Hauru snošenje troškova i

— podredno, vrati predmet Općem sudu na ponovno odlučivanje, a o troškovima obaju postupaka odluči naknadno.

35 U odgovoru na žalbu podnesenom u spojenim predmetima C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P Chin Haur od Suda zahtijeva da:

— u cijelosti odbije žalbe protiv pobijane presude;

— podredno, djelomično poništi članak 1. stavke 1. i 3. sporne uredbe u dijelu u kojem se tim odredbama proširuje antidampinška pristojba uvedena na uvoz bicikala podrijetlom iz Kine na Chin Haur i odbija zahtjev za njegovo izuzeće;

— naloži Maxcomu, Vijeću i Komisiji snošenje troškova Chin Haura u okviru obaju postupaka i

— poduzme bilo koju drugu mjeru koju Sud ocijeni prikladnom.

36 Odlukom predsjednika Suda od 4. kolovoza 2015., predmeti C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P spojeni su u svrhu pisanog i usmenog postupka kao i donošenja presude.

O žalbama

37 Žalbenim razlozima koje su istaknuli Maxcom, Vijeće i Komisija u prilog svojim žalbama nastoji se osporiti utvrđenje Općeg suda prema kojem Vijeće nije moglo zaključiti da je Chin Haur obavljao pretovar, nakon čega je taj sud prihvatio tužbu i djelomično poništio spornu uredbu. Ti se žalbeni razlozi u velikoj mjeri preklapaju i u biti ih se može rasporediti u tri skupine.

38 Kao prvo, Maxcom, Vijeće i Komisija u biti ističu da je Opći sud počinio različite pogreške koje se tiču prava prilikom primjene članka 13. stavka 1. osnovne uredbe. Kao drugo, Vijeće i Komisija navode da pobijana presuda sadržava nedostatak u obrazloženju i proturječno obrazloženje. Vijeće također ističe da je Opći sud iskrivio činjenice koje su mu bile podnesene. Kao treće, Komisija tvrdi da je Opći sud povrijedio njezina postupovna prava.

Argumentacija stranaka

39 Prva skupina žalbenih razloga usmjerena je protiv točaka 95. do 105. pobijane presude. Maxcom, Komisija i Vijeće u biti ističu da je u tim točkama Opći sud počinio različite pogreške koje se tiču prava jer nije pravilno primijenio članak 13. stavak 1. osnovne uredbe.

40 Kao prvo, Maxcom i Komisija prigovaraju Općem sudu što je presudio da Vijeće nije moglo zaključiti da je Chin Haur obavljao pretovar na temelju utvrđenja da on nije stvarni proizvođač indonezijskih bicikala i da nije obavljao postupke sklapanja koji prelaze granične vrijednosti određene u članku 13. stavku 2. osnovne uredbe. Dakle, prvo, prema Maxcomovu mišljenju, u okolnostima poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, kada je Chin Haur uvozio proizvode kineskog podrijetla i izvozio bicikle u Uniju, a nije dokazao da je on proizvođač ili da njegovi postupci sklapanja prelaze granične

vrijednosti određene u članku 13. stavku 2. te uredbe, moguće je zaključiti da je postojao pretovar. Drugo, Maxcom smatra da Opći sud „nagrađuje" Chin Haur jer je dostavio nepotpune i proturječne podatke koje nije bilo moguće provjeriti. Treće, Maxcom navodi da ocjena Općeg suda nije u skladu sa svrhom osnovne uredbe ni sa sudskom praksom Suda prema kojoj institucije Unije koje su zadužene za provođenje antidampinških ispitnih postupaka i donošenje antidampinških mjera (u daljnjem tekstu: institucije Unije) raspolažu širokom diskrecijskom ovlašću u okviru tih postupaka.

41 Kao drugo, Vijeće i Komisija smatraju da je Opći sud pogrešno zahtijevao od institucija Unije da utvrde da je svaki proizvođač izvoznik u zemlji u odnosu na koju se provodi ispitni postupak obavljao pretovar i na taj način prebacio teret dokazivanja. Naime, prvo, članak 13. stavak 1. osnovne uredbe institucijama Unije nalaže da izvrše analizu na razini zemlje, a ne na razini pojedinih proizvođača, jer tu analizu izvršavaju proizvođači izvoznici. Drugo, takvim bi tumačenjem članak 13. stavak 4. osnovne uredbe izgubio svaki smisao. Treće, Opći sud je pomiješao pojam „praksa izbjegavanja mjera" s jednim od njezinih izraza, odnosno pretovarom. Četvrto, zahtjev za utvrđenje pojedinačnog pretovara nije u skladu sa sudskom praksom Suda, prema kojoj institucije Unije raspolažu širokom marginom prosudbe prilikom utvrđenja postojanja izbjegavanja mjera. Peto, Opći sud je u okviru ocjene različitih tužbenih razloga za poništenje koji su mu bili podneseni izrazio očito proturječna tumačenja pojma „praksa izbjegavanja mjera".

42 Kao treće, Maxcom, Vijeće i Komisija tvrde da, čak i da su zaključci Vijeća da postoji pretovar pogrešni, poništenje sporne uredbe ipak se ne može opravdati. Naime, prema Maxcomovu mišljenju, na temelju ustaljene sudske prakse Suda, pogreška koja se tiče prava može opravdati poništenje spornog akta samo ako bi, kada te pogreške ne bi bilo, ishod opće ocjene bio drukčiji. Usto, Vijeće i Komisija podsjećaju da pobijana presuda dovodi u pitanje uvodnu izjavu 62. te uredbe, koja se odnosi posebno na Chin Haur. Međutim, iz uvodnih izjava 63. i 64. navedene uredbe proizlazi da se utvrđenje da postoji pretovar preko Indonezije ne temelji isključivo na utvrđenju prema kojem je Chin Haur obavljao tu praksu. Stoga Komisija tvrdi da, iako je Vijeće počinilo pogrešku koja se tiče prava tvrdeći da je Chin Haur bio uključen u pretovar, ono je pravilno zaključilo, na temelju dokaza koji se odnose na druge indonezijske proizvođače izvoznike i promjenu strukture trgovine, da se pretovar obavljao u Indoneziji.

43 Chin Haur osporava te argumente.

44 Najprije, Chin Haur ističe da se, u mjeri u kojoj argumenti Maxcoma, Vijeća i Komisije dovode u pitanje zaključak Općeg suda prema kojem ne postoji dovoljno dokaza da postoji pretovar s njegove strane, ti argumenti odnose na ocjenu činjenica koju je izvršio Opći sud i stoga se moraju odbaciti kao nedopušteni.

45 Kao prvo, Chin Haur u biti tvrdi da Maxcom, Vijeće i Komisija pogrešno shvaćaju doseg zaključaka Općeg suda. Prvo, u pobijanoj presudi Opći sud samo tvrdi da je dokaz postojanja pretovara na institucijama Unije i primjećuje da te institucije u predmetnom slučaju nisu ispunile tu obvezu dokaza. Vijeće i Komisija pokušali su zaobići to postupovno pravilo radeći razliku između ocjene zaobilaženja mjera na razini zemlje, za koju je teret dokazivanja na Vijeću, i na razini proizvođača, za koju je teret dokazivanja na proizvođaču. Taj pristup u predmetnom slučaju nije relevantan jer je sâmo Vijeće spojilo dvije analize u spornoj uredbi.

46 Drugo, Chin Haur ističe da, suprotno onomu što navode Vijeće i Komisija, Opći sud nije odlučio da institucije Unije trebaju dokazati da je svaki pojedinačni proizvođač izvoznik obavljao pretovar. Opći sud zahtijeva samo da te institucije dokažu ono što tvrde, to jest da su bicikli pretovareni preko Indonezije jer su bicikli koje je izvozio Chin Haur pretovareni.

47 Treće, Chin Haur smatra da, iako je Sud u presudi Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154) presudio da su u slučaju nesuradnje institucije Unije ovlaštene osloniti se na skup indicija koje se podudaraju, u ovom slučaju te institucije ne raspolažu takvim skupom indicija u vezi s postojanjem pretovara.

48 Četvrto, Chin Haur ističe da tvrdnja prema kojoj je Opći sud pomiješao pojam „prakse izbjegavanja mjera" s jednim od njezinih izraza, odnosno pretovarom, nema nikakva smisla. Ako je Opći sud poništio spornu uredbu zbog toga što institucije Unije nisu dokazale postojanje pretovara, to je zbog toga što je pretovar jedina praksa izbjegavanja mjera koja je prema mišljenju tih institucija postojala u Indoneziji.

49 Kao drugo, Chin Haur smatra da je Opći sud utemeljeno poništio spornu uredbu zbog toga što Vijeće nije valjano utvrdilo postojanje pretovara koji je Chin Haur obavljao. Naime, suprotno onomu što tvrde Maxcom, Vijeće i Komisija, Vijeće u spornoj uredbi nije ni na koji način utvrdilo da su indonezijski proizvođači osim Chin Haura obavljali pretovar. Sporna uredba sadržava samo utvrđenje da neki od tih proizvođača, koji čine malen dio ukupne proizvodnje bicikala, nisu surađivali. S obzirom na sudsku praksu Suda, Vijeću i Komisiji nije bilo dopušteno zaključiti da postoji pretovar samo zbog nesuradnje pojedinačnih proizvođača izvoznika.

Ocjena Suda

Dopuštenost

50 Valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, on nije nadležan za utvrđivanje i ocjenu činjenica i, načelno, za ispitivanje dokaza za koje Opći sud smatra da dokazuju te činjenice. Naime, ako su ti dokazi pravilno pribavljeni i poštovana su opća načela prava i postupovna pravila koja se primjenjuju na dokazivanje i izvođenje dokaza, samo je na Općem sudu da ocijeni dokaznu vrijednost dokaza koji su mu dostavljeni. Ta ocjena stoga ne predstavlja, osim u slučaju iskrivljavanja dokaza, pravno pitanje koje kao takvo podliježe nadzoru Suda.

51 Međutim, navodno nepoštovanje pravila primjenjivih u području dokazivanja pravno je pitanje i dopušteno je u fazi žalbe (presuda od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 44.).

52 Prigovorima koje ističu u prilog ovoj skupini žalbenih razloga Maxcom, Vijeće i Komisija u biti prigovaraju Općem sudu da nije poštovao pravila o teretu dokazivanja kao i o razini dokaza koja se traži za dokazivanje postojanja zaobilaženja mjera, na temelju članka 13. stavka 1. osnovne uredbe. Stoga se argument koji je istaknuo Chin Haur u pogledu nedopuštenosti ove skupine žalbenih razloga ne može prihvatiti.

Meritum

– Uvodna očitovanja

53 Prigovori koje su istaknuli Maxcom, Vijeće i Komisija u okviru prve skupine žalbenih razloga odnose se na pitanje tereta dokazivanja kao i na pitanje razine dokazivanja koja se traži u području izbjegavanja mjera, u okolnostima kada jedan dio predmetnih proizvođača izvoznika nije surađivao u ispitnom postupku ili nije dovoljno surađivao.

54 U tom pogledu najprije treba podsjetiti da, u skladu sa sudskom praksom Suda, u području zajedničke trgovinske politike i osobito u području mjera za zaštitu trgovine institucije Unije raspolažu širokom diskrecijskom ovlašću zbog složenosti gospodarskih, političkih i pravnih pitanja koja moraju

razmatrati. Što se tiče sudskog nadzora takve ocjene, on stoga mora biti ograničen na provjeru toga jesu li poštovana postupovna pravila, koliko su činjenice koje se koriste za donošenje sporne odluke materijalno točne, postoji li očita pogreška u ocjeni tih činjenica ili postoji li zloporaba ovlasti (vidjeti presudu od 16. veljače 2012., Vijeće i Komisija/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, t. 63. i navedenu sudsku praksu).

55 Zatim, kad je riječ o teretu dokazivanja prilikom izbjegavanja mjera, u skladu s člankom 13. stavkom 1. osnovne uredbe, postojanje izbjegavanja antidampinških mjera utvrđeno je kada su ispunjena četiri uvjeta. Prvo, mora postojati promjena strukture trgovine između trećih zemalja i Unije ili između pojedinačnih društava u zemlji na koju se mjere primjenjuju i Unije. Drugo, ta promjena mora proizlaziti iz prakse, obrade ili rada za koji ne postoji dostatni valjan uzrok ili ekonomska opravdanost osim uvođenja pristojbe. Treće, mora postojati dokaz o šteti ili da su preostali učinci pristojbe narušeni. Četvrto, mora postojati dokaz o dampingu.

56 Na temelju članka 13. stavka 3. te uredbe, na Komisiji je da na temelju dokaza koji *prima facie* pokazuju da postoje prakse izbjegavanja mjera pokrene ispitni postupak. Prema sudskoj praksi Suda, ta odredba ustanovljava načelo prema kojem je teret dokaza izbjegavanja na institucijama Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 4. rujna 2014., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, t. 35.).

57 Osim toga, iz izričaja i strukture članka 13. osnovne uredbe proizlazi da je, kako bi se utvrdilo postojanje izbjegavanja mjera, na tim institucijama da izvrše opću analizu u pogledu treće zemlje u odnosu na koju se provodi ispitni postupak u vezi s izbjegavanjem mjera u cijelosti. Suprotno tomu, na njima nije, za potrebe dokazivanja takvog izbjegavanja mjera, provođenje analize situacije svakog pojedinačnog proizvođača izvoznika jer je ta analiza na navedenim pojedinačnim proizvođačima izvoznicima u okviru zahtjeva podnesenih na temelju članka 13. stavka 4. te uredbe.

58 Naime, članak 13. stavak 1. osnovne uredbe određuje da, kada je utvrđeno postojanje izbjegavanja antidampinških mjera, te se mjere, među ostalim, mogu proširiti na uvoze iz trećih zemalja istovjetnih proizvoda. Usto, članak 13. stavak 4. te uredbe propisuje mogućnost da se u odnosu na proizvođače izvoznike sa sjedištem u trećoj zemlji odobri izuzeće ako su podnijeli zahtjev u tom smislu, ako mogu dokazati da nisu povezani s proizvođačem na kojeg se primjenjuju mjere i ako dokažu da nisu uključeni u izbjegavanje mjera. Ta odredba propisuje da zahtjevi za izuzeće moraju biti valjano potkrijepljeni dokazima.

59 Stoga, kako to ističu Vijeće i Komisija, u skladu s člankom 13. stavkom 1. osnovne uredbe, utvrđenje postojanja izbjegavanja antidampinških mjera utvrđuju institucije Unije za cijelu tu treću zemlju, dok je na svakom pojedinačnom proizvođaču izvozniku da dokaže da njegov poseban položaj opravdava odobravanje izuzeća na temelju članka 13. stavka 4. te uredbe.

60 Naposljetku, kad je riječ o razini dokazivanja koja se traži za dokazivanje izbjegavanja mjera u slučaju nedovoljne ili nepostojeće suradnje jednog dijela proizvođača-izvoznika, valja napomenuti da nijedna odredba osnovne uredbe ne dodjeljuje, u okviru ispitnog postupka u vezi s postojanjem izbjegavanja, Komisiji ovlast koja bi joj omogućila da proizvođače ili izvoznike iz zahtjeva prisili na sudjelovanje u postupku ili na dostavljanje podataka. Komisija je, dakle, podložna dobroj volji dotičnih poduzetnika da joj pruže potrebne informacije (presuda od 4. rujna 2014., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, t. 32.).

61 Zbog toga je zakonodavac Unije u članku 18. stavku 1. osnovne uredbe predvidio da se, kada dotična stranka odbija omogućiti pristup potrebnim podacima ili ih ne dostavlja ili znatno ometa ispitni postupak, mogu donijeti privremeni ili konačni zaključci, pozitivni ili negativni, na temelju dostupnih podataka (presuda od 4. rujna 2014., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, t. 33.).

62 Osim toga, članak 18. stavak 6. iste uredbe ističe da, ako zainteresirana stranka ne surađuje ili ako surađuje samo djelomično pa se time uskraćuju relevantni podaci, rezultati za tu stranku mogu biti manje povoljni nego da je surađivala.

63 U okolnostima obilježenim potpunom nesuradnjom proizvođača-izvoznika, Sud je presudio da, iako je točno da osnovna uredba, a osobito njezin članak 13. stavak 3., ustanovljava načelo prema kojem je teret dokaza izbjegavanja na institucijama Unije, to ne znači da članak 18. stavci 1. i 6. osnovne uredbe, time što u slučaju nesuradnje dotičnih stranaka predviđaju da te institucije mogu zaključke iz ispitnog postupka u vezi s izbjegavanjem mjera utemeljiti na dostupnim podacima i da se stranke koje nisu surađivale dovode u opasnost da će se naći u manje povoljnom položaju, jasno imaju za cilj smanjiti spomenuti teret (vidjeti u tom smisli presudu od 4. rujna 2014., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, t. 35.).

64 Sud je u tom pogledu pojasnio da iz članka 18. osnovne uredbe proizlazi da zakonodavac Unije nije imao namjeru uspostaviti zakonsku pretpostavku koja bi omogućila da se iz nesuradnje dotičnih ili zainteresiranih stranaka izravno izvede zaključak da postoji izbjegavanje mjera i time institucije Unije oslobodi od svake obveze dokazivanja. Međutim, imajući u vidu mogućnost da se čak i do konačnih zaključaka dođe na osnovi dostupnih podataka i da se prema stranki koja nije surađivala ili je surađivala samo djelomično odnosi nepovoljnije nego da jest surađivala, također je očito da su institucije Unije ovlaštene osloniti se na skup indicija koje se podudaraju i koje omogućuju donošenje zaključka o postojanju izbjegavanja u smislu članka 13. stavka 1. osnovne uredbe (presuda od 4. rujna 2014., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, t. 36.).

65 Svako drugo rješenje moglo bi narušiti učinkovitost Unijinih mjera trgovinske zaštite svaki puta kada bi se institucije Unije u okviru ispitnog postupka kojemu je cilj utvrditi izbjegavanje suočile s nesuradnjom (presuda od 4. rujna 2014., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, t. 37.).

66 U predmetnom slučaju nesuradnja se ne odnosi na sve proizvođače izvoznike, nego samo na dio njih. Naime, s jedne strane, članak 13. stavak 1. osnovne uredbe nije prepreka tomu da institucije mogu utvrditi postojanje izbjegavanja antidampinških mjera temeljeći se na skupu podudarajućih indicija u slučaju kada proizvođači izvoznici koji čine značajan dio uvoza dotičnog proizvoda u Uniju nisu surađivali ili nisu dovoljno surađivali u ispitnom postupku. S druge strane, potreba za osiguranjem učinkovitosti mjera trgovinske zaštite, u okolnostima poput ovih u predmetnom slučaju, također opravdava da je navedenim institucijama dopušteno temeljiti se na takvom skupu podudarajućih indicija kako bi zaključile da postoji izbjegavanje mjera u smislu te odredbe.

67 Iako je institucijama Unije dopušteno temeljiti se na takvom skupu podudarajućih indicija, u skladu s člankom 13. stavcima 1. i 3. osnovne uredbe, te indicije ipak moraju biti usmjerene na dokazivanje da su ispunjena četiri uvjeta navedena u točki 55. ove presude. Stoga, kad je riječ o drugom od tih uvjeta, te institucije moraju raspolagati elementima koji su usmjereni na dokazivanje da promjena strukture trgovine proizlazi iz prakse, obrade ili rada za koji ne postoji dostatni valjan uzrok ili ekonomska opravdanost osim uvođenja pristojbe.

– Pogreške koje se tiču prava prilikom primjene članka 13. stavka 1. osnovne uredbe

68 S obzirom na prethodna razmatranja valja utvrditi sadržava li, kao što to tvrde Maxcom, Vijeće i Komisija, rasuđivanje Općeg suda pogreške koje se tiču prava prilikom primjene članka 13. stavka 1. osnovne uredbe jer je u točki 105. pobijane presude presudio da Vijeće nije moglo zaključiti da je Chin Haur obavljao pretovar i potom prihvatio tužbu i poništio članak 1. stavke 1. i 3. sporne uredbe u dijelu u kojem se odnosi na to društvo.

69 U biti, Maxcom, Vijeće i Komisija ističu, kao prvo, suprotno onomu što je utvrdio Opći sud, da je Vijeće valjano moglo zaključiti da je Chin Haur obavljao pretovar na temelju utvrđenja da on nije stvarni proizvođač indonezijskih bicikala i da nije obavljao postupke sklapanja koji prelaze granične vrijednosti određene u članku 13. stavku 2. osnovne uredbe. Drugo, prigovaraju Općem sudu što je zahtijevao od institucija Unije da utvrde da je svaki proizvođač izvoznik u zemlji u kojoj se provodi ispitni postupak obavljao pretovar i na taj način izvršio prebacivanje tereta dokazivanja. Treće, oni tvrde da, iako su zaključci Vijeća da postoji pretovar pogrešni, poništenje sporne uredbe ipak se ne može opravdati.

70 Tim argumentima Maxcom, Vijeće i Komisija dovode u pitanje rasuđivanje Općeg suda iz točaka 95. do 105. pobijane presude. Opći sud presudio je da Vijeće nije raspolagalo dovoljnim naznakama da bi u uvodnoj izjavi 62. sporne uredbe moglo opravdano zaključiti da Chin Haur nije imao dovoljno proizvodnih kapaciteta kako bi opravdao obujam svojeg izvoza u Uniju i da je stoga provodio pretovar. Taj se zaključak temelji na dvostrukom utvrđenju. S jedne strane, Opći sud u točkama 96. do 102. te presude izvršio je temeljito ispitivanje indicija kojima je Vijeće raspolagalo i nakon tog ispitivanja utvrdilo da te indicije ne dokazuju postojanje pretovara. S druge strane, u točki 103. te presude Opći je sud istaknuo da je Vijeće svoje rasuđivanje također temeljilo na činjenici da Chin Haur nije pružio dokaze za to da je on stvarno indonezijski proizvođač ili da ispunjava kriterije predviđene člankom 13. stavkom 2. osnovne uredbe. Naime, prema mišljenju Općeg suda, iz tog utvrđenja ne može proizlaziti da je Chin Haur obavljao pretovar.

71 Kao prvo, kad je riječ o argumentu koji se odnosi na postojanje pojedinačne analize prakse pretovara koji prvo valja ispitati, iz prethodne točke ove presude proizlazi da se djelomično poništenje koje je proglasio Opći sud temelji na utvrđenju pogreške koju sadržava uvodna izjava 62. sporne uredbe, posebno u vezi s praksama pretovara koje je obavljao Chin Haur. Ta je uvodna izjava 62. uključena u dio te uredbe naslovljen „pretovar”, koji je posvećen drugom od četiriju uvjeta opisanih u točki 55. ove presude.

72 U tom je dijelu Vijeće najprije navelo, u uvodnoj izjavi 61. sporne uredbe, da za tri od četiri trgovačka društva koja surađuju na početku ispitni postupak nije otkrio praksu pretovara. Zatim je u uvodnoj izjavi 62. te uredbe Vijeće ocijenilo da je, kad je riječ o četvrtom društvu, to jest Chin Hauru, primjena članka 18. osnovne uredbe bila opravdana. Među ostalim, navelo je da je ispitni postupak pokazao da to trgovačko društvo nije posjedovalo dovoljno opreme da bi opravdalo svoj obujam izvoza u Uniju tijekom referentnog razdoblja. Vijeće je dodalo da se, u nedostatku bilo kakvog drugog opravdanja, moglo zaključiti da je to trgovačko društvo bilo uključeno u prakse izbjegavanja mjera putem pretovara. Naposljetku, u uvodnoj izjavi 64. sporne uredbe Vijeće je smatralo da je postojanje prakse pretovara proizvoda kineskog podrijetla preko Indonezije potvrđeno. U tu se svrhu temeljilo na zaključku iz uvodne izjave 58. te uredbe, koji se odnosi na postojanje promjene strukture trgovine između Indonezije i Unije, na utvrđenjima iznesenima u uvodnoj izjavi 62. sporne uredbe glede Chin Haura i na činjenici da se nisu svi indonezijski proizvođači izvoznici javili i da nisu svi surađivali.

73 Pritom, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 57. svojeg mišljenja, kako bi dokazalo da je ispunjen drugi od četiriju uvjeta opisanih u točki 55. ove presude, Vijeće se, među ostalim, temeljilo na elementima koji se odnose na Chin Haur kao pojedinačnog proizvođača izvoznika kako bi dokazalo svoj zaključak koji se odnosi na Indoneziju u cijelosti.

74 U tim okolnostima valja utvrditi, poput Chin Haura, da Opći sud, kada je djelomično poništio spornu uredbu zbog nepravilnosti koju je sadržavala njezina uvodna izjava 62., nije zahtijevao od institucija Unije da dokažu da je svaki pojedinačni proizvođač izvoznik obavljao pretovar niti je prebacio teret dokazivanja. Opći sud samo je uzeo u obzir činjenicu da se utvrđenje postojanja prakse pretovara na razini zemlje iz uvodne izjave 64. te uredbe osobito temeljilo na onom koje se odnosi na Chin Haur iz uvodne izjave 62. te uredbe, u kojoj je implicitno navedeno da je nezakonitost prvog od tih utvrđenja prouzročila nezakonitost drugoga.

75 Stoga se ne može smatrati da je u tom pogledu Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava. Prema tome, ovaj argument treba odbiti kao neosnovan.

76 Kao drugo, kad je riječ o pogreškama koje se tiču prava koje sadržava zaključak Općeg suda u pogledu uvodne izjave 62. sporne uredbe, potrebno je provjeriti zasniva li se dvostruko utvrđenje, navedeno u točki 70. ove presude, na kojem je taj sud temeljio taj zaključak, na pogrešnoj pravnoj primjeni članka 13. stavka 1. osnovne uredbe.

77 Prvo, točno je, kao što je to Opći sud naveo u točki 103. iste presude, da samo iz činjenice da Chin Haur nije uspio dokazati da je stvarno indonezijski proizvođač bicikala ili da odgovara kriterijima iz članka 13. stavka 2. osnovne uredbe ne može proizlaziti da je to društvo sudjelovalo u pretovaru.

78 Naime, kao što to proizlazi iz točaka 64. i 67. ove presude, s jedne strane, ne postoji nijedna pravna presumpcija na temelju koje se izravno iz nesuradnje jedne strane može zaključiti da postoji izbjegavanje antidampinških mjera i, s druge strane, institucije moraju raspolagati indicijama koje su usmjerene na dokazivanje da promjena strukture trgovine proizlazi iz prakse, obrade ili rada za koji ne postoji dostatni valjan uzrok ili ekonomska opravdanost osim uvođenja pristojbe.

79 Stoga se ne može smatrati da utvrđenje Općeg suda iz točke 103. pobijane presude sadržava pogrešku koja se tiče prava.

80 Drugo, kad je riječ o utvrđenju Općeg suda u vezi s indicijama kojima je raspolagalo Vijeće, iz točke 66. ove presude proizlazi da je toj instituciji u ovom slučaju bilo dopušteno temeljiti se na skupu podudarajućih indicija kako bi zaključila da postoji izbjegavanje mjera u smislu članka 13. stavka 1. osnovne uredbe na razini Indonezije.

81 Na isti način, zbog istih razloga poput onih navedenih u točkama 63. do 66. ove presude, institucijama Unije, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 78. svojeg mišljenja, dopušteno je temeljiti se na skupu podudarajućih indicija kako bi zaključile da postoji izbjegavanje mjera pojedinačnog proizvođača izvoznika koji nije surađivao ili nije dovoljno surađivao u ispitnom postupku u vezi s izbjegavanjem mjera.

82 U ovom slučaju, s obzirom na to da, kao što to proizlazi iz točke 86. pobijane presude, nije sporno da Chin Haur nije dovoljno surađivao u ispitnom postupku, Vijeću je dopušteno temeljiti se na skupu podudarajućih indicija kako bi zaključilo da postoji izbjegavanje antidampinških mjera tog društva.

83 Naime, iz točaka 96. do 102. pobijane presude proizlazi da se, u prilog utvrđenju iz uvodne izjave 62. sporne uredbe, Vijeće temeljilo na određenom broju činjeničnih elemenata koje su prikupili Komisijini agenti prilikom posjeta radi provjere poslovnih prostorija Chin Haura. Osobito, u točki 97. te presude Opći sud navodi sljedeće elemente: Chin Haur nije raspolagao strojevima potrebnima za proizvodnju dovoljno dijelova u odnosu na deklarirani obujam; određeni strojevi za proizvodnju bili su novi ili vjerojatno gotovo da nisu bili upotrebljavani; Chin Haur nije imao ni stroj za rezanje ni uređaj za zavarivanje; prilikom posjeta bilo je nemoguće dobiti uvid u sirovine koje se odnose na aluminijske naplatke kao i na neobrađene rame; u Chin Haurovim poslovnim prostorijama nalazile su se kutije koje su sadržavale cijele bicikle s natpisom „proizvedeno u Indoneziji”, bez navođenja Chin Haurova kineskog dobavljača, kao i drugi sanduci u kojima su se nalazile rame bez navoda o podrijetlu; sve rame u Chin Haurovim poslovnim prostorijama isporučio je dobavljač i bile su već obojene; Chin Haurovi zaposlenici nisu mogli pružiti objašnjenja koja se odnose na postupak proizvodnje.

84 Opći je sud, međutim, smatrao da ti elementi ne mogu dokazati da je Chin Haur obavljao pretovar, priznajući u točki 100. te presude da određeni nalazi – poput činjenice da kineski dobavljač Chin Haura nije nijednom spomenut ili da neki sanduci sadržavaju rame bez navoda o podrijetlu – pridonose stvaranju sumnje o stvarnim tužiteljevim aktivnostima, koju usto potvrđuje činjenica da potonji nije uspio opravdati brojke iznesene u obrascu za izuzeće.

85 Kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 81. svojeg mišljenja, iako je Opći sud upotrijebio izraz „indicija”, on je na taj način Vijeću oduzeo mogućnost da svoj zaključak temelji na skupu podudarajućih indicija i zahtijevao od te institucije da podnese izravan dokaz o tome da je Chin Haur doista obavljao pretovar, u suprotnosti s razinom dokazivanja koja se traži za dokazivanje postojanja izbjegavanja mjera u slučaju nesuradnje proizvođača izvoznika.

86 Iz toga slijedi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava jer je u točkama 104. i 105. pobijane presude presudio da Vijeće nije moglo zaključiti da je Chin Haur obavljao pretovar i potom prihvatio tužbu i poništio članak 1. stavke 1. i 3. sporne uredbe u dijelu u kojem se odnosi na to društvo.

87 Stoga valja prihvatiti prvu skupinu žalbenih razloga.

88 S obzirom na prethodna razmatranja, valja poništiti pobijanu presudu a da nije potrebno ispitati druge argumente i prigovore koji su istaknuti u okviru ove skupine žalbenih razloga ni druge skupine razloga.

O tužbi pred Općim sudom

89 U skladu s člankom 61. stavkom 1. Statuta Suda Europske unije, Sud, u slučaju ukidanja odluke Općeg suda, može sam konačno odlučiti o sporu ako stanje postupka to dopušta. To vrijedi za predmetni slučaj.

90 Budući da, kao što to, među ostalim, proizlazi iz točke 86. ove presude, analiza Općeg suda u vezi s drugim dijelom prvog tužbenog razloga sadržava pogrešku koja se tiče prava, valja analizirati tri prigovora koja je istaknuo Chin Haur u okviru tog dijela.

91 Te prigovore treba ispitati s obzirom na sudsku praksu Suda navedenu u točki 54. ove presude, prema kojoj je sudski nadzor ograničen na provjeru poštovanja postupovnih pravila, materijalne točnosti činjenica na osnovi kojih je proveden sporan izbor, nepostojanja očite pogreške u ocjeni tih činjenica i nepostojanja zloporabe ovlasti.

92 Prvi prigovor koji je istaknuo Chin Haur pred Općim sudom jest onaj na temelju kojeg je Opći sud pogrešno prihvatio drugi dio prvog tužbenog razloga. Tim prvim prigovorom Chin Haur ističe da je Vijeće počinilo pogrešku u ocjeni kada je zaključilo, u uvodnoj izjavi 62. sporne uredbe, da tužitelj nije imao dovoljno proizvodnih kapaciteta kako bi opravdao obujam svojeg izvoza u Uniju.

93 S tim u vezi, potrebno je napomenuti da je, kao što to proizlazi iz razmatranja iznesenih u točkama 55. do 66. kao i 81. i 82. ove presude, u ovom slučaju teret dokazivanja koji je na institucijama bio ublažen i one su se, prema tome, mogle temeljiti na skupu podudarajućih indicija kako bi dokazale da je Chin Haur obavljao radnje izbjegavanje mjera, osobito pretovara.

94 Naime, s jedne strane iz činjeničnih elemenata koje je istaknuo Opći sud, osobito u točkama 97. i 100. pobijane presude, proizlazi da više indicija opravdava sumnju Vijeća o stvarnim aktivnostima Chin Haura. Te su indicije navedene u točkama 83. i 84. ove presude. S druge strane, kao što to proizlazi iz točke 118. pobijane presude, točno je da je Chin Haur izvozio velike količine bicikala u Uniju, a nije mogao dokazati njihovo podrijetlo.

95 U tim okolnostima valja zaključiti da je Vijeće raspolagalo skupom podudarajućih indicija na temelju kojih je zaključilo a da nije počinilo očitu pogrešku u ocjeni da je Chin Haur obavljao pretovar.

96 Iz stoga slijedi da prvi prigovor drugog dijela prvog tužbenog razloga valja odbiti kao neosnovan.

97 Kad je riječ o drugom prigovoru, Chin Haur tvrdi da je Vijeće počinilo pogrešku koja se tiče prava kada je zaključilo da postoji pretovar samo na temelju promjene strukture trgovine. Osim toga, Vijeće nije dokazalo uzročnu vezu između pretovara i navodne promjene strukture trgovine.

98 S tim u vezi, prvo valja istaknuti da iz uvodne izjave 64. sporne uredbe proizlazi da Vijeće nije zaključilo da postoji pretovar samo zbog promjene strukture trgovine između Indonezije i Unije. Prema tome, u toj uvodnoj izjavi, nakon što je istaknulo postojanje takve promjene, Vijeće je navelo da se, kako bi utvrdilo da je postojanje prakse pretovara na razini Indonezije utvrđeno, temeljilo, s jedne strane, na utvrđenjima u vezi s Chin Haurom i, s druge strane, na nesuradnji određenih indonezijskih proizvođača izvoznika. Vijeće je, prema tome, izvelo odgovarajuće zaključke iz utvrđenja navedenih u uvodnim izjavama 62. i 63. te uredbe, kao što to pokazuje izbor izraza „[s]toga” kojim počinje uvodna izjava 64. te uredbe.

99 Dakle, kao što to proizlazi iz točke 95. ove presude, utvrđenja u vezi s Chin Haurom ne sadržavaju očitu pogrešku u ocjeni.

100 U tim okolnostima valja zaključiti da je Vijeće raspolagalo s dovoljno podudarajućih indicija, u skladu s razmatranjima iznesenima u točkama 55. do 66. kao i 81. i 82. ove presude, kako bi zaključilo da postoje prakse izbjegavanja mjera unutar Indonezije i da u tom pogledu nije počinilo ni pogrešku koja se tiče prava ni očitu pogrešku u ocjeni.

101 Drugo, kad je riječ o argumentu koji se odnosi na pogrešku koju je Vijeće počinilo jer nije utvrdilo uzročnu vezu između pretovara i promjene strukture trgovine, dovoljno je podsjetiti da je Vijeće u uvodnim izjavama 58., 64. i 92. sporne uredbe utvrdilo postojanje promjene strukture trgovine između Indonezije i Unije, postojanje prakse izbjegavanja mjera na razini Indonezije kao i nepostojanje druge ekonomske opravdanosti osim uvođenja pristojbe.

102 Važno je napomenuti da, kako bi se utvrdilo to nepostojanje ekonomske opravdanosti, Vijeće u načelu provjerava postoji li uvjerljivo alternativno objašnjenje za promjenu strukture trgovine i praksu izbjegavanja mjera, što u praksi znači istraživanje postoje li elementi koji mogu biti prepreka utvrđenju uzročne veze između te promjene i prakse izbjegavanja mjera.

103 Naime, valja istaknuti da Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava u okviru prvog dijela prvog tužbenog razloga odbivši u točkama 53. do 70. pobijane presude Chin Haurove prigovore koji se odnose, s jedne strane, na utvrđenje Vijeća u vezi s postojanjem promjene strukture trgovine i, s druge strane, na tvrdnju da je Vijeće propustilo uzeti u obzir alternativna objašnjenja o izbjegavanju mjera. Usto, u točki 100. ove presude utvrđeno je da utvrđenje postojanja prakse izbjegavanja mjera ne sadržava očitu pogrešku u ocjeni. U tim okolnostima valja zaključiti da je Vijeće utvrdilo uzročnu vezu između prakse pretovara i promjene strukture trgovine između Indonezije i Unije.

104 U svakom slučaju, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 122. svojeg mišljenja, Chin Haurovi navodi – prema kojima promjena strukture trgovine može proizlaziti iz povećanja proizvodnih kapaciteta u Indoneziji, preusmjeravanja kineskog izvoza prema drugim azijskim zemljama ili činjenice da su proizvođači drugih azijskih zemalja, poput Indonezije, iskoristili smanjenje kineskog izvoza u Uniju kako bi povećali svoj dio tržišta – nisu potkrijepljeni nijednim dokazom.

105 Stoga drugi prigovor drugog dijela prvog tužbenog razloga valja odbiti kao neosnovan.

106 Kad je riječ o trećem prigovoru tog tužbenog razloga, Chin Haur smatra da bi, u nedostatku svakog drugog dokaza, podneseni dokazi trebali predstavljati raspoložive činjenice u smislu članka 18. stavka 1. osnovne uredbe.

107 S tim u vezi valja istaknuti, s jedne strane, kao što je to naveo Opći sud u točkama 86. i 142. pobijane presude, da su podaci koje je dostavio Chin Haur bili nepotpuni i proturječni i nije ih bilo moguće provjeriti. S druge strane, iz točaka 95. i 100. ove presude proizlazi da je Vijeće raspolagalo s dovoljno indicija da zaključi da postoji pretovar.

108 Iz toga slijedi da treći prigovor drugog dijela prvog tužbenog razloga kao i u tužbu u cijelosti valja odbiti kao neosnovane.

Troškovi

109 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad je žalba osnovana i Sud sam konačno odluči o sporu, potonji će odlučiti i o troškovima. U skladu s člankom 138. stavkom 1. istog Poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

110 Budući da su Maxcom, Vijeće i Komisija podnijeli zahtjev da Chin Haur snosi troškove i da potonji nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova prvostupanjskog postupka u predmetu T-412/13 i troškova žalbenog postupka.

111 U skladu s člankom 140. stavkom 1. Poslovnika Suda, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove.

112 Slijedom navedenog, Komisija snosi vlastite troškove koji se odnose na žalbene postupke u predmetima C-247/15 P i C-259/15 P kao i na prvostupanjski postupak u predmetu T-412/13. S druge strane, u odnosu na odredbe navedene u točki 109. ove presude, s obzirom na to da je Komisija u predmetu C-253/15 P podnijela zahtjev da Chin Haur snosi troškove i da potonji nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova žalbenog postupka u predmetu C-253/15 P.

Slijedom navedenoga, Sud (četvrto vijeće) proglašava i presuđuje:

1) Ukida se presuda Općeg suda Europske unije od 19. ožujka 2015., Chin Haur Indonesia/Vijeće (T-412/13, EU:T:2015:163).

2) Odbija se tužba za poništenje koju je društvo Chin Haur Indonesia, PT podnijelo Općem sudu Europske unije u predmetu T-412/13.

3) Društvu Chin Haur Indonesia, PT nalaže se snošenje, uz vlastitih troškova, i troškova društva Maxcom Ltd i Vijeća Europske unije koji se odnose i na prvostupanjski postupak u predmetu T-412/13 i na žalbene postupke.

4) Društvu Chin Haur Indonesia, PT nalaže se snošenje troškova Europske komisije koji se odnose na žalbeni postupak u predmetu C-253/15 P.

5) Europska komisija snosi vlastite troškove koji se odnose na žalbene postupke u predmetima C-247/15 P i C-259/15 P kao i na prvostupanjski postupak u predmetu T-412/13.

Potpisi